

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **COM-TIP s. r. o.**, se sídlem Družstevní 8/1395, Praha 4, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Ruskem, advokátem se sídlem Čs. Armády 22, Praha 6, pobočka Družstevní 8/1395, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2011, čj. 7 A 36/2011 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Žalobce dal žalovanému podnět k přezkoumání pravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2009, čj. 5251/500/09, 46366/ENV/09, v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Žalovaný sdělil žalobci dopisem ze dne 15. 12. 2010, čj. 2050/420/10, 109910/ENV/10, že neshledal nezákonnost rozhodnutí napadeného podnětem žalobce, proto podnět bez dalších opatření odložil.

II.

2. Žalobce napadl dopis žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 17. 3. 2011, čj. 7 A 36/2011 - 15, odmítl.

3. Městský soud zdůraznil, že dopis, jímž je účastníkovi oznámeno, že přezkumné řízení nebude zahájeno, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Jedná se o úkon, který je podle městského soudu vyloučen ze soudního přezkumu [§ 70 písm. a) s. ř. s.].

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Její důvody výslovně nepodřadil žádnému z důvodů vyjmenovaných v § 103 odst. 1 s. ř. s., z podstaty věci však připadá v úvahu pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

5. Podle stěžovatele je třeba posuzovat listinu podle obsahu, nikoliv podle formy. Stěžovatel netvrdil, že má napadený dopis formu rozhodnutí, ale že je rozhodnutím fakticky. Žalovaný sdělil dopisem stěžovateli, že jeho podnět přezkoumala rozkladová komise. Pokud žalovaný postupoval podle Hlavy IX správního řádu o přezkumném řízení, pak je jen jeho chybou, že o výsledku přezkumu nerozhodl usnesením podle § 97 správního řádu, ale sdělil výsledek neformálním dopisem.

6. Stěžovatel považoval dopis žalovaného za úkon, jímž byla založena, měněna, rušena nebo závazně určena práva nebo povinnosti stěžovatele. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k jinému závěru, stěžovatel namítl, že mu žalovaný svým protiprávním postupem odňal možnost domáhat se soudní ochrany. Podle stěžovatele správní orgány nemohou prakticky vyloučit soudní přezkum tím, že by svá rozhodnutí sdělovaly dopisy namísto formálních rozhodnutí.

7. Konečně stěžovatel tvrdil, že se u městského soudu nedomáhal zrušení dopisu žalovaného, protože není po formální stránce rozhodnutím a neodmítá uplatněné nároky předepsanou formou. Stěžovatel se proto domáhal vyslovení nicotnosti „tohoto předpisu“, aby byl žalovaný donucen postupovat v souladu se zákonem a vydat rozhodnutí.

IV.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že postupoval v souladu s § 94 odst. 1 správního řádu, pokud po předběžném posouzení věci odložil podnět stěžovatele neformálním sdělením, resp. dopisem.

V.

9. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

10. Kasační stížnost není důvodná.

11. Nejvyšší správní soud se ve své ustálené judikatuře opakovaně vyjádřil k formě i soudní přezkoumatelnosti úkonu, jímž správní orgán sděluje podateli, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu). Ostatně, městský soud v napadeném usnesení výslovně odkázal mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 As 55/2007 - 71, č. 1831/2009 Sb. NSS (byť jej v důsledku zřejmě písařské chyby nesprávně označil čj. 7 A 55/2007 - 71. Vedle tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud připomíná i své rozsudky ze dne 22. 5. 2008, čj. 9 Ans 1/2008 - 135, ze dne 5. 6. 2008, čj. 9 As 25/2008 - 81, nebo ze dne 19. 5. 2011, čj. 1 As 36/2011 - 79 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

12. V této souvislosti lze pouze stručně připomenout, že pokud správní orgán neshledá po předběžném posouzení věci důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost podateli pouze neformálním přípisem, resp. dopisem. Takový dopis pak není úkonem, který by byl přezkoumatelný ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí. V podrobnostech argumentace Nejvyšší správní soud zcela odkazuje na judikaturu citovanou v odstavci 11 tohoto rozsudku. Za situace, kdy se stěžovatel ani nepokusil vyvrátit argumenty, jež Nejvyšší správní soud opakovaně zaujal k předmětné problematice, tento soud neshledal důvodu, aby se od svého ustáleného právního názoru odchýlil.

13. V zásadě již nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány jistě nemohou vyloučit soudní přezkum tím, že by vydávaly rozhodnutí formou dopisů, jak stěžovatel namítl. V posuzované věci se však o situaci, jíž se stěžovatel obává, zjevně nejednalo. Žalovaný totiž použil formu, která odpovídala zákonné úpravě i navazující judikatuře.

14. Podobně stěžovatel nemohl uspět s námitkou, že se domáhal vyslovení nicotnosti dopisu žalovaného, aby jej donutil k vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud především podotýká, že předmětný dopis žalovaného se bez jakýchkoliv pochybností míjí s východisky, která tento soud setrvale zaujímá k nicotnosti správních rozhodnutí (srov. např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96, Sb. NSS 793/2006, a ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006 - 74, Sb. NSS 1629/2008). Dále pak lze doplnit, že uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí se obecně děje cestou žaloby na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.). Jak je ovšem z předchozí argumentace jednoznačně zřejmé, stěžovatel nemohl být úspěšný, ani kdyby se ochrany domáhal prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti.

15. Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

16. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení podle obsahu spisů nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. srpna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu